

“தாராளமா! நோட்டுப்புத்தகத்தில் தான் எழுதியிருக்கிறார் பாரதியார். இதோ கொண்டு வரணே. தவேயான பிரதிகளை எடுக்கவில்லையா?”

_கடேட்டுக்கொண்டே பதிலை எதிர்பார்க்காமல் உள்ளறகைக்குச் சின்றார் இயக்குனர். எனக்குள் அவமானமும், துக்கமும் கவிந்தது.

“இதோ, இந்தாங்க சார்.”

வயோதிகத்தில் தளர்ந்து மலிந்திருந்த கைகள் மெளனமாய் ஒவ்வொரு பக்கமாய்ப் புரட்டின.

“சரியாய்த்தானே சார் எடுத்துப்பியிருக்கிறேன்?” உள்ளடக்கிய அளவிலான ஒருவித கோபமும் கடுமையும் கலந்த தொனியில் எழுந்த என் களேவிக் கு மெளனமே பதில்.

அந்த மதிய நேரத்தில் சுற்றிலும் பளிங்கு நிசப்தம். நோட்டுப்புத்தகத் தாள்கள் புரட்டப்படும் ஓசை அறையெங்கும் ஓங்கரித்தது.

_“முத்து முத்தாய் எத்தனை அழகான கையெழுத்து! பார்த்தாயா சூதா!”

அந்தக் குரலில் ஒரு தழுதழுப்பு தளும்பி வழிந்தோடியது. பளிச்சென்றோ புதிர்முடிச்சுவிழ்ந்ததாய் ‘அட! பாரதியின் கையெழுத்தை நேரில் தரிசிக்கத் தான் இந்த மனிதர் இத்தனைப் பிரயத்தனப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார்!’ என்பது புரிந்தது! அங்கே, அந்த வளையில் கட்டு விட்டு கட்டு பாய்தல் போல் ஒன்று நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது!

வெளியாளாய் நின்று வடிகக்கைப் பார்க்கத்தான் முடிந்தது அன்று....

ஆனால், அதன்பிறகு வந்த நாட்களில், உள்ளாளாகிவிட்ட நிலைபோல் ஒன்றில் மச்சுத்

